

Hana Rysová

8. 6. 1945 narozena v Praze
1960–1963 vyučena v oboru písmomalířství v Lysé nad Labem
Od roku 1964 fotografuje profesionálně, zaměstnána jako grafička
1968–1973 dálkově studuje na FAMU v oboru Výtvarné fotografie
u profesora Jana Šmoka
Vystavuje samostatně od roku 1974, v GJJ v září 2009,
v Rýmařově v červnu 2019
Cestuje a fotografiemi doprovodila například knihy Martina C. Putny,
Václava Vokolka a především Václava Cílka; vydané
vlastní knihy: Tichý břeh světa (2005) a Svět kamenů (2013)

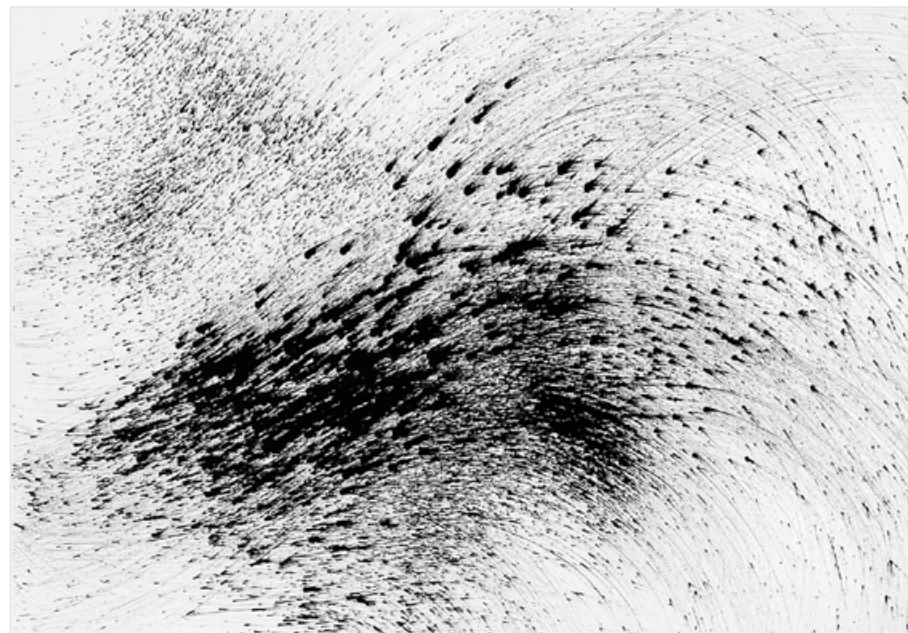
adresa: Újezd 30, 118 00 Praha 1
E-mail: Rysova.Hana@seznam.cz
telefon: 721 716 612

Pavel Herynek

1. 11. 1943 narozen v Poličce
1959–1963 studium na Škole uměleckých řemesel v Brně
1964–1969 studium na Katedře výtvarné teorie a výchovy FF UP
Olomouc, doc. Václav Zykmond, prof. Vladimír Navrátil
1972–1988 kurátor 168 výstav v Divadle hudby OKS Olomouc
1990–2003 pedagog na Katedře výtvarné výchovy PdF UP Olomouc,
kde založil obor Kov a šperk
1994 docentura na Ostravské univerzitě v oboru užitého umění
Vystavuje samostatně od roku 1974, v GJJ v letech 1997 a 2007
Jeho kresby a šperky jsou zastoupeny v domácích i zahraničních
sbírkách (UPM Praha, MG Brno, MUO Olomouc aj.)

adresa: Roháče z Dubé 14, 773 00 Olomouc
E-mail: pavel@herynek.cz
www.herynek.cz

www.galerie-sumperk.cz

Pavel Herynek, Bez názvu, 2016, tuš, papír, 50 x 70 cm

S V Ě T L E M A T U Š Í

HANA RYSOVÁ • PAVEL HERYNEK

3. 6. – 28. 6. 2020

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 3. ČERVNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN
NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU MĚSTA ŠUMPERKA, OLOMOUCKÉHO KRAJE
A DARU PROFESORA VIKTORA DOSTALA

Pavel Herynek, Kámen 6, 2017, tuš, papír, 70 x 50 cm

Hana Rysová, Španělsko, 2017, fotopapír, 30,5 x 45,7 cm

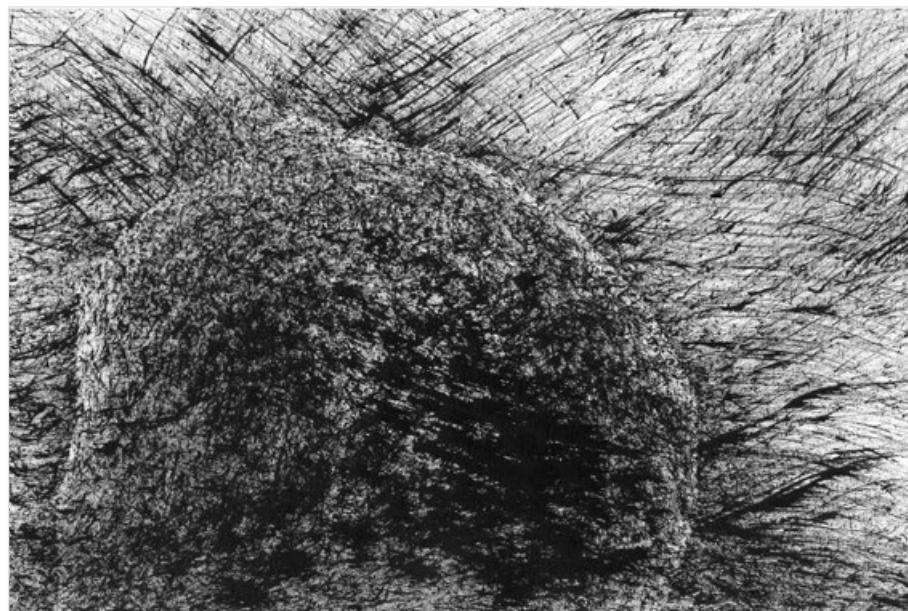
Hana Rysová, Jeruzalém, 2015, fotopapír, 30,5 x 45,7 cm

Hana Rysová, Španělsko, 2017, fotopapír, 45,7 x 30,5 cm

Pavel Herynek, Bez názvu, 2019, tuš, papír, 21 x 29,7 cm

Pavel Herynek, Bez názvu, 2019, tuš, papír, 21 x 29,7 cm

„... vidět lidské podoby v té či oné věci je lidská nemoc. Naše zdraví je spatřovat božské, nikoli lidské.“

Robinson Jeffers (1887–1962)

Původní záměr vystavit spolu Pavlovy kresby a Haniny fotografie kamenů částečně ustoupil širší verzi. Motiv kamene zůstává, ale doprovází ho v obojím médiu příroda jako taková, v živé tkáni jejího sebeutváření a u Hany vedle kamenů i úplněk měsíce nad malostranskými střechami. I ten je kamenem, jako sama Země.

„Příroda a krajina mne v průběhu ročních období uchvacuje neustálými proměnami, stálým opakováním probouzení a spánku. Krása, vitalita a vznešenost přírody – to je to, co mne tolik okouzluje“, říká Pavel ve zkratce ke své loňské výstavě v pražské Viole. Přírodu promítá do svých nervních kreseb a vycítíme ji už i v komorních plastikách jeho vytříbených šperků. A není divu, je nevyčerpatelným zdrojem všeho poznání, je jeho náповědou. Nemáme jiný a sami jsme její součástí.

Vedle bezpočtu přátel, co jich Hana má, jejich tváří, portrétů ze všedních i vzácných setkání (opakovaně s tibetským dalajlámou, s Václavem Havlem, s Tomášem Halíkem a se všemi ostatními z pražské Akademické farnosti u Nejsvětějšího Salvátora), je to opět ryzí příroda a v ní především stromy a kameny jsou cílem jejího objektivu. Fotografuje všude a je nešťastná, nemůže-li někdy někde. Vybíhá po ránu do mlhy v Sobotíně, do ideálního světla pro fotografii. Fotografuje ale i v plném slunci, z auta i vlaku a nic jí nesmí uniknout.

Úplněk měsíce mapuje dlouho, časosběrně a většinou doma na Újezdě, z podkroví ve čtvrtém patře nad dvorkem se Sudkovým ateliérem. Tak jako Jaromír Zemina opakovaně snímá židovský hřbitov dole pod svým oknem, loví i Hana prchavou věčností okamžiku. Motiv měsíců vystačil by jí na výstavu. Převažují ale kameny, ať Bretaně, Španělska, Irska nebo Izraele. Ty přírodní i opracované, rukou dotýkané a poutníky ochozené.

Hana Rysová, Měsíc nad Prahou, fotopapír, 23 x 30,5 cm

Pavel uviděl její kamenné krajiny v muzeu v Rýmařově a snadno se s Hanou domluvili i proto, že v posledních letech znovu hojně kreslí ředěnou tuší kameny, ale i trávu, vítr a jiné přírodní živly a jevy. Ladí jemné rozvlnění jejich tkání, namísto předchozích rotokaligrafií a dalších způsobů volného zacházení s kresbou, která je konkretistům soběstačným obsahem. Co zobrazuje, je druhotné a často nahodilé. I tak ale čerpá z biorytmů přírody a kreslířova těla, v plné jednotě obojího. Nelze ani jinak, to platí ve výtvarné výpovědi obecně a přirozeně vztahuje se i k dobré fotografii. I ona je světelnou hrou linií a tvarů, obrazem přírodní síly, kterou všechna výtvarná média do sebe vstřebávají. Haniny snímky a Pavlovy kresby, výstavou umocněné, to harmonickým dvojhlasem potvrzují.

Miroslav Koval